

Mál nr. 110/2017**M
og
vátryggingafélagið V v/ sjúklingatryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu vegna árangurs tannréttingameðferðar sem gekk til baka.**

Málskot, móttakið 15.3.2017, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 18.4.2017, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Frá október 2010 til febrúar 2012 gekkst M undir tannréttingameðferð hjá tannlækninum A, sérfræðingi í tannréttingum. Í málinu liggur fyrir vottorð B, tannlæknis og sérfræðings í tannréttingum, dags. 25. september 2015. Þar er vikið að tannréttingameðferð M hjá A og segir að meðferðin hafi ekki heppnast sem skyldi og að því er virðist hafi meðferðin gengið til baka að fullu. M sé því komin í endurmeðferð hjá B „með föstum tækjum vegna Angle Class II subdiv. bitskekkju, apIASIU 45 og þrengsla“.

M hefur krafist bóta úr sjúklingatryggingu A hjá V. Af hálfu V og M var aflað sameiginlega álitsskýrslu tannlæknisins D, sérfræðings í tannréttingum, en í álitsskýrslunni, sem er dagsett 19. maí 2016, er svarað nánar tilgreindum spurningum sem lagðar voru fyrir D. Þar kemur fram það álit D að í september 2015 hafi staða tannréttinga hjá M verið svipuð því sem hún var áður en meðferðin hófst árið 2010. Hafi meðferðin gengið til baka á tímabilinu 2012 til 2015 og það stafi trúlega af því að stoðtæki hafi ekki verið notuð. Kveður D að svonefndur „Myobrace gómur“ hafi verið notaður sem „retainer“ og með honum hafi væntanlega staðið til að lagfæra „opna vararstöðu“ M. Kvaðst D ekki hafa unnið með þessa tegund góma og leggi því ekki mat á árangur af slíkri meðferð. Hins vegar hafi fljótlega komið í ljós að M hafi ekki getað notað góminn og þá hefði þurft að setja annars konar stoðtæki upp. Sé það mat D að í þessu tilviki hefði verið best að setja upp fasta stoðvira aftan á framtennur og augntennur í báðum gómum auk stoðboga á „svæði 45“ þar sem meðfædd tannvöntun er. Auk þess hefði hún þurft lausa stoðplötu í efri góm. Ef engin stoðtæki eru notuð sé afar líklegt að meðferðin gangi að einhverju leyti til baka. Þá var meðal spurninga sem beint var til D hvort önnur meðferðaraðferð eða -tækni hafi verið til þegar tannréttingameðferðin fór fram 2010 til 2012 og gert sama gagn og sú meðferð sem M fékk. Svar D var á þann veg að álykta að ástæða þess að meðferðin gekk til baka hafi verið sú að hefðbundin stoðtæki hafi ekki verið notuð og þau hafi verið til í febrúar 2012 og þá hafi verið kostur á að nota þau. Þau hefðu komið alveg að sama gagni og sú meðferð sem notuð var.

V hefur ekki fallist á bótaskyldu úr sjúklingatryggingu A. M hafi ekki getað andað með nefinu og þróað með sér munnöndun að álit A. A hafi ráðlagt M að leita til háls-, nef- og eyrnalæknis þegar í ljós kom að hún átti örðugt með að anda með nefinu. Það hafi hún ekki gert fyrr en tveimur árum síðar jafnframt því sem hún hafi ekki notað fyrrgreindan „Myobrace góm“. Af þessum sökum hafi árangur tannréttingameðferðarinnar enginn orðið þar sem hann hafi gengið til baka. M hefur andmælt því að hún hafi ekki notað góminn eftir að tannréttingameðferðinni lauk.

Álit.

Engar sjúkraskýrslur liggja fyrir meðan M var í tannréttingameðferðinni hjá A, né heldur liggja fyrir greinargerð eða annars konar upplýsingar beint frá hans hendi um þá tannréttingameðferð sem hann veitti M eða hvernig frekari meðferð var háttáð eða skyldi vera háttáð eftir að hinni eiginlegu tannréttingameðferð lauk í febrúar 2012. Gegn andmælum M verður að telja ósannað að árangur meðferðarinnar hafi gengið til baka vegna atvika sem M verður kennt um.

Samkvæmt 1. mgr. 1. gr. laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 eiga sjúklingar, sbr. 2. gr. laga um réttindi sjúklinga, rétt til bóta samkvæmt lögum sem verða fyrir líkamlegu eða geðrænu tjóni hér á landi í tengslum við rannsókn eða sjúkdómsmeðferð m.a. hjá heilbrigðisstarfsmanni sem starfar sjálfstætt og hlotið hefur löggildinguna landlæknis til starfans. Samkvæmt 3. tölul. 2. gr. laganna skal greiða bætur án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum

skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til þess að mat sem síðar er gert leiðir í ljós að komast hefði mátt hjá tjóni með því að beita annarri meðferðaraðferð eða -tækni sem völ var á og hefði frá læknisfræðilegu sjónarmiði gert sama gagn við meðferð sjúklings. Ekki verður séð að ágreiningur sé með aðilum um að M hafi orðið fyrir tjóni í skilningi 1. gr. laganna eftir tannréttingameðferðina hjá A. Í athugasemdum við frumvarp það sem varð að lögum nr. 111/2000 segir að 3. tölul. 2. gr. varði tjón sem ekki verður séð fyrir en eftir á að unnt hefði verið afstýra með því að velja aðra aðferð eða tækni til meðferðar og ætla má að ekki hefði leitt til tjóns. Með vísan til þess sem fram kemur í álitsgerð D verður ekki annað ályktað en að með því að setja upp annars konar stoðtæki og setja upp fasta stoðvíra aftan á framtennur og augntennur í báðum gómum auk stoðboga á „svæði 45“ og lausrar plötu í efri góm hafi falist önnur meðferðaraðferð sem völ var á, gert sama gagn og sú meðferðaraðferð sem beitt var og eftir á hafi verið leitt í ljós að með beitingu hennar hefði ekki komið til þess tjóns sem M varð fyrir. Verður því að telja að fullnægt sé skilyrðum bótaskyldu skv. 3. tölul. 2. gr. laga nr. 111/2000 og M eigi því rétt til bóta úr sjúklingatryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr sjúklingatryggingu hjá V.

Reykjavík, 30. maí 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.